



SOARELE, FĂT FRUMOS, CALOIANUL, ORFEUL/RIPHEUL ȘI HRISTOS

De obicei, pentru noi, urmașii hiperboreenilor traco-daci (cei mai vechi oameni ai Terrei, ctitorii omenirii terestre!) - Soarele este identic, semantic, cu Binele, cu Lumina și cu Viața. În termenii mitologiei populare a valahilo, este izotopic semantic, deci, cu **Făt Frumos**: „(...) *o soluție etimologică: numele de Făt Frumos derivă din numele lui Phaeton, fiul lui Helios, identificat de Athanasie Marienescu cu Apollo - și, în consecință, fiind <<copilul lui Apollo>>. Phaeton, în sens strict, ar fi <<Făt Frumos cu părul de aur>>, căci<<feți frumoși>> se numesc și alte zeități de lumină, ceea ce înseamnă că numele lui Făt Frumos se referă la o zeitate de lumină (...)* **MITUL LUI FĂT FRUMOS SCOATE ÎN EVIDENȚĂ DEMNITATEA NEMĂRGINITĂ A DIVINITĂȚII IPOSTAZEI LUI SOLARE ȘI, PRIN EA, A SFÂNTULUI SOARE**” – cf. Romulus Vulcănescu, **Mitologie română**, E.A.R.S.R., București, 1987, pp. 388-390 .

În esoterismul antroposofic, Soarele Pârjolitor, Ucigaș, este considerat, însă, **DEMON**. I se spune **SORAT**. La fel, în mitologia traco-dacilor și, respectiv, a valahilor: „*Cu putere binefăcătoare sau răufăcătoare, focul solar venea imediat după puterea Fărtatului și, implicit, a Nefărtatului*” – cf. idem, p. 382. Mereu sfânt, mereu respectat! Niciodată insultat, totdeauna închinat și folosit, întru viață și întru miracolul ritualurilor transcenderii/transfigurării, de tipul Ritualurilor Solstițiale, Pascale etc.!

Cum poate fi, deci, îmblânzit și re-transfigurat - Soarele Rău, în Soarele-Făt Frumos? Simplu și aplicat: **PRIN ÎNVIERE**, adică prin moartea trasfiguratoare, care va restabili funcția inițială, originară, a fiecărui element al Creației Divine. Și mitologia traco-dacică (deci, și cea valahă!) merge pe aceleași principii – la fel, creștinismul.

*“Soarele este privit, de oamenii tradiționali, deci și de/mai ales de românii tradiționali/[zalmoxieni], prin arșița sa de vară, ca un zeu răuvoitor omului. Această credință s-a instaurat după ce cultul Soarelui a intrat în declin și armonia vârstei de aur a omenirii – când pământul părea Eden și se spune că omul nu știa ce-i foamea, frigul, rușinea și interdicțiile – a fost răsturnată de căldura excesivă a Soarelui ce pârjolea totul. [...] Pentru îmbunarea Soarelui cupris de furia cumplită a răzbunării, oamenii își aduc din nou aminte de ritualurile pe care le oficiau în cinstea sa, preamărindu-l. Unul dintre acestea, născut din credința în **PUTEREA MIRACULOASĂ A SOARELUI ATOTPUTERNIC DE A ÎNVIA NATURA** este cel dionysiac. Ca secvențe din aceste ceremonialuri grandioase închinat*

naturii re-înnoite, am moștenit, până în zilele noastre, riturile de adormire a Soarelui, Paparuda ori Paparuga și Caloianul” – cf. George Nițu - **Elemente de mitologie**, Albatros, Buc., 1988, cap. **Rituri pentru adormirea Soarelui Răzbunător**, p. 128.

Nu doar Natura trebuie **ÎNVIATĂ**, ci chiar originea ei, întru existență: **SOARELE**. Adică, **FĂT FRUMOS cel agresat de demoni/ipostaze demonice** (demoni, însă, cu funcție importantă, în ritualul resurecțional, ca și Iuda, în ritualul resurecțional creștin!). Adormirea înseamnă, de fapt, **MOARTEA, DIRECȚIONATĂ SPRE POARTA ÎNVIERII**. Ritualurile nu sunt, neapărat, dionysiace, ci **ORFICE** – pentru că **ORFEU** (și, deci, prin asimilare funcțională: **APOLLON CU ARTEMIS!**) este **DALBUL DE PRIBEAG** – adică, Zeitatea Inițiată și Inițiatoare, la rândul ei, întru **MAREA CĂLĂTORIE/TRECERE**. De observant că ambele variante de ritual au, ca semnificație fundamentală, **ÎNVIEREA DE TIP HRISTIC**: și **PAPARUDA**, și **CALOIANUL/SCALOIANUL** (care, la rândul lui, este întruchiparea funcțională a **Ciobanului Mioritic ÎNVIETOR!**: “*Caloiene, Ene,/Mă-ta te căta/Prin pădurea deasă,/Cu inima friptă, arsă/Prin pădurea rară,/Cu inima friptă, amară!*” – Maica/Mă-ta este, de fapt, **SORA-ARTEMIS**, iar el este, deci, **APOLLON ÎNVIATUL**, deci, prin conjuncție funcțională, **ARTEMIS** și **APOLLON** îl vor alcătui pe **DOMNUL TRANSFIGURĂRII: ORFEUL-RIPHEUL, DALBUL DE PRIBEAG** și, în același timp, **SFINXUL, CHAR-NABUTAS - DOMNUL CEL ASCUNS/ÎNTUNECAT/NEGRU, sau: CHAR-NABUTAI** – adică: **DOMNUL NEVĂZUT/MASCAT!**) sunt întruchipări ale **TATĂLUI CERESC** – Caloianul și Paparuda sunt fețele lui paterne (“*Înrudirea dintre Caloian și Paparudă atestă faptul că jocurile populare făceau parte, la origini, diuntr-un ceremonial unic*” – cf. idem, p. 130):

“*Născut în Frigia, de unde s-a răspândit de-a lungul țărmului Mării Negre și în Câmpia Dunării, CALOIANUL rămâne mărturia prin care se dovedește apusul complet al celui mai fascinant cult din istoria omenirii, cultul zeului Soare, care va reapărea pe pământ prin ÎNVIEREA lui HRISTOS, simbolul noii credințe creștine, negare și afirmare indirectă a visului de aur al omului, de a fi nemuritor. Vis ce la origini nu este altceva decât expresia credinței în viața eternă a traco-dacilor*” – cf. idem, p. 134.

Mai exact: nu se vestește “*apusul complet al cultului*”, ci se precizează și confirmă, etern, ciclicitatea existenței cosmico-divine și a Creației, și a Creatorului ei. Transfigurarea este absolut necesară, pentru re-împrospătarea vizionarismului demiurgic (deci, al **RITUALULUI!**) – al zeilor, al omului, al cosmosului-Creație.

Adică, se intră în starea de **SĂRBĂTOARE – STARE DE SOLARITATE ORIGINARĂ/PARADISIACĂ**:

„*Pentru geți, ziua a șaptea era sfântă și o numeau SAMBATHIS – PURIFICARE, SĂRBĂTOARE. Și fiindcă de SAMBATHIS nu era îngăduit să-i îngroape pe cei morți, urma ca el să fie înmormântat a treia zi după moarte. NUMAI CĂ VEGHETORII, TREZIȚI DE CÂNTECELE COCOȘILOR, NU AU MAI GĂSIT TRUPUL LUI APOLLON. ODATĂ CU EL DISPĂRUSE ȘI SORA LUI CEA BUNĂ, ARTEMIS*” – cf. Adrian Bucurescu – **Dacia secretă**, Arhetip, București, p. 90. **APOLLON** și **ARTEMIS**, cele două fețe ale lui **ZALMOXIS** și cele două naturi ale lui **HRISTOS**.

CALOIANUL este identic (prin funcționalitatea dublă, prin consecuție ritualic-sacrală: de **JERTFIT** și **ÎNVIAT**), ca semnificație sacrală, cu **KOG-A-ION (Capul Magnificului)**, deci și cu **HRISTOSUL** creștin-**CEL ÎNVIAT**. “*Mainades – Dansatoarele sacre i-au tăiat capul lui ION-ORFEU și l-au aruncat în râul Naparis, este limpede că tradiția Caloianului are mai*

bine de 5 milenii și că provine din misterele orfice. Râului pe care a plutit KOG-A-ION – Capul Magnificului i s-a mai spus și AURU-METTI – Drumul Celui Curat/Strălucitor (...).”

PLOAIA și SOARELE sunt cele două simboluri complementare ale lui **APOLLON** și **ARTEMIS** (adică, **SOARELE - sau: LUNA/YIN și YANG!**):

“Pe vremuri, în unele sate, se făceau două păpuși, care se numeau TATĂL PLOII și MĂICUȚA SOARELUI – cf. rom.: măicuță călugăriță. Nu se știe cum și când aceste denumiri s-au prefăcut în TARTĂL SOARELUI și MĂICUȚA PLOII” – cf. idem, p. 20.
Complementarități ale **CHIPULUI TRANSFIGURAT AL ÎNVIERII/NAȘTERII NOULUI CICLU EXISTENȚIAL COSMIC.**

„Nici textele getice nu sunt mai clare în privința Învierii. Un talisman aflat într-un manuscris aflat într-un manuscris românesc din 1784 este următorul <<răvaș cu figuri>>:

**S A T O R
A R E P O
T E N E T
O P E R A
R O T A S**

Textul este un palindrom, adică este în așa fel întocmit, încât din orice parte l-ar citi cineva, de sus în jos, de jos în sus, de la dreapta la stânga ori de la stânga la dreapta, obține aceleași cuvinte: SATOR AREPO TENET OPERA ROTAS. Traducera: Prea Curata din pământ (din moarte) l-a înălțat (înviat) pe Cel probeag. (...) Printre epitetele <<Cavalerului Trac>> se află și acela de SAL-DO-BYSSENOS, cu varianta SOL-DO-BOOYSENOS, însemnând Cap de Primăvară; Domnul Muncilor de Primăvară, Domnul Muncit (al Patimilor). De aici, traci din afara Daciei au presupus că, înainte de a fi ucis, zeul a fost chinuit de tâlhari.

LEDERATA sau CRAGOS – Crengi; Ramificație; Cruce – copacul din care se prăbușise Cel Săgetat – a devenit, în imaginația tracilor, o cruce pe care ciobănașul ar fi fost răstignit de dușmani. O genă tracică așa ni-l înfățișează întere NAPEI – Săraci; Goi, zeul de pe cruce este gol! Pe gemă se află și următoarele scurte versuri:

**OR-PHEOS
VAKKONKOS**

Traducerea: Cel Jelit s-a înălțat (a înviat). De alfel, un alt epitet al Cavalerului Trac era BASK-I-DITHIAS – Cel Ridicat din Moarte (...) Într-una din inscripțiile pe o stelă de marmură de la Constanța se spune că Artemis l-a înviat pe Apollon și aceasta era versiunea marilor inițiați zalmoxieni:

**IMNIO
LASYN VIATTAY
LOY
SYROY
YPO
AIASKO**

Traducerea: Frumosul Tânăr (Făt Frumos) din moarte (cădere) a înviat. Sora lui rana (durerea) i-a vindecat-o (i-a alungat-o)” – cf. idem, pp. 86-89.

Deci: Soarele care, prin moarte transfiguratoare (**MIORITICĂ!**) se primenește de duhuri rele și revine, ciclic, la funcția integral-benefică (de **FĂT FRUMOS!**) - este, pentru traco-geți, **ORFEU** (descompus funcțional: **APOLLON și ARTEMIS**) – iar Duhul său de continuitate,

întru transfigurare sacrală, este starea de “*FĂȚ FRUMOS*” – numită, îndeobște, de noi:
MÂNTUITORUL-HRISTOS CEL ÎNVIAT!

**...HRISTOS-ORFEU/RIPHEUL-CALOIANUL-FĂȚ FRUMOS –adică, ETERNA
PRIMĂVARĂ A DUHULUI UMANO-DIVIN...!**

prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**, Colegiul Tehnic “*Gh. Balș*” - Adjud/ROMÂNIA
